

EKSİKLİK

Tuğçe ERGEN

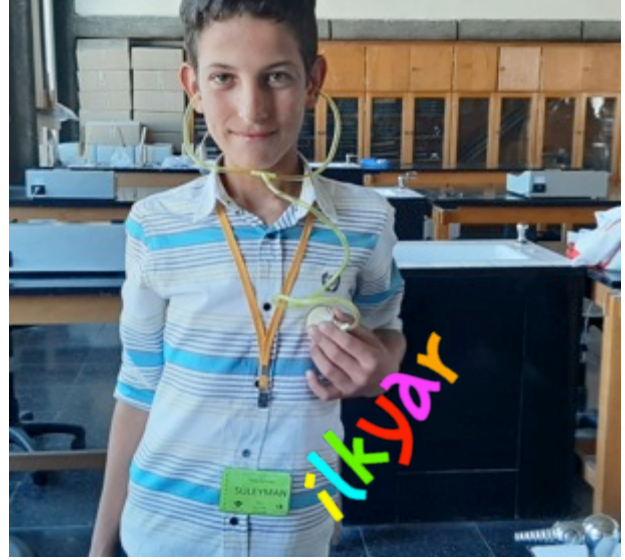
Yaz bilim okulu bitmiş ve ben eve dönüyorum.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Aklıma Melike geliyor önce. Eymir'e gittiğimiz gün üzüldüğünü görünce kenara çekip konuşuyorum. Ne olduğunu sorduğumda hayatının ne kadar zor olduğunu anlatmaya başlıyor. Ona belli etmemek için sarılıp sırtında ağlıyorum. Sakinleştiğinde dönüş yolunda oluyoruz, gözlerinin içi gülüyor bu sefer.

Derdine harika olmasa da bir çözüm bulmuş olmanın rahatlığı ikimizde de kendini belli ediyor. Öyle ki bu rahatlık havalimanında onu memleketine uğurlarken bile gülümseme ile kendini gösteriyor.

İlk günden başlamak gerekirse AŞTİ'de çocukları karşılıyor. Otobüsler gecikiyor ve bekleyiş sabırsızlığa dönüşüyor. Yavaş yavaş gelmeye başladıklarında istisnasız hepsinin dediği ilk şey otogarın ne kadar büyük olduğu ve yürüyen merdivene ilk defa binecekleri için çok heyecanlı oldukları. Kendi çocukluğum geliyor tam da orda aklıma otogardaki düz yürüyen merdivenden ilk geçerkenki şaşkınlığım, büyüklüğü karşısındaki ürkekliğim. Son gelen çocuklara kadar böyle devam ederken havalimanından

alınacak grubun yanına gidiyoruz, kalabalık bir grup. Bir kısmı erken geldiği için onlarla Ayşegül abla, Ali abi , İbrahim abi ile birlikte tabu oynuyoruz. Suskunluklarını kırdığımız zaman ise sohbet etmeye başlıyoruz. Diğer gruplar için, hazırladığımız pankartlar ile iç hatlar gelişe gidiyoruz. Çocuk çok, geldikleri yer uzak olunca zaman geçmek bilmiyor.

Bir anda buram buram güzellik geliyor yanımıza. Havalimanı şenleniyor, ellerinde valizler çevreyi süzüyor hepsi. İlk tanıştığım Ahmet oluyor, gözleri parlıyor. Göreceği şeyleri çok merak ettiğini söylüyor. Onun yanından Ayla'nın yanına geçtiğimde bana bu zamana kadar gördüğü en güzel yerin bir baraj olduğunu, bundan daha güzel bir yer göreceğini düşünmediğinden merak etmediğini söylüyor. Onu şaşırtma dileğiyle yanından ayrılıyorum. Yemekte oynadığımız tabağını çabuk bitirme oyununda Mehmet'e yeniliyorum.

Hoşgeldiniz etkinliğine gidiyoruz oradan. Alışma evresi ve benim de en sevdiğim şeylerden biri. Oyun havaları ve halaylar ile birbirlerine ve bizlere çabucak kanları kaynıyor.

Gece sorumlu olduğum odaya gittiğimde Selma, Nazan, Ayşenur ve Zarife ile tanışıyorum. Nerelerden geldiklerini, evde neler yaptıklarını dinliyorum. Selma babasının hasta olduğunu anlatıyor; böbreklerindeki rahatsızlık sebebiyle

ameliyat olmuş. Hemen peşine de buraya gelmiş ve merakta. Bu kötü denk gelişi sık sık babasını aratarak aşmaya çalışıyoruz. Zarife ve Nazan daha suskun duruyor diğerlerinden. Çekingen bir biçimde sohbeti dinliyorlar. Ayşenur ise içlerinde en dışa dönük olanı. Okullarına geldiğimde masalı odalarına benim okuduğumu ve şimdi de okumamı istediğini söylüyor. Bu o kadar kıymetli oluyor ki benim için. Bir çocuğun seni okuduğun masaldan hatırlaması ve tekrar okumanı istemesi kadar güzel ne olabilir ki. O an yaptığım diğer şeylerden unutup okuyamıyorum.

Diğer odama gittiğimde Fatma ile sohbet ediyoruz. Geldiği yerin çok soğuk olduğunu, köyüne ulaşmak için çok mesafe kat etmek gerektiğini söylüyor. Yan tarafa geçtiğimde Betül'ü görüyorum. Ağlıyor, sarıldığında daha çok ağlamaya başlayıp ailesini çok özlediğini söylüyor. Biraz konuşup sakinleşince uyuyakalıyor. Melis geliyor yanıma sonra. Çok heyecanlı olduğu için uyuyamadığından yakınıyor. Konuşmaya başlayınca yol yorgunluğu heyecanının önüne geçiyor ve gözleri kapanıyor.

Sabah giderken Olcay ile konuşma fırsatı buluyorum. Bilim insanı olmak istediğini, bunun için çok soru sorduğunu anlatıyor. Tüm kamp boyunca benim grubunda olduğundan sorularını ve sorularına verdiği cevapları gözlemleme şansı yakalıyorum. Sadece o da değil hepsindeki öğrenme aşkı öyle takdire şayan ki hiçbir deneyi, bilgiyi göz ardı etmiyorlar. Rahmi stetoskop yaptığında nabzını dinletiyor ve küçük bir şakanın kurbanı olarak buluyorum kendimi. Tiyatroya gittiğimizde Hazerfen'in hayatından bir kesit izleyen çocuklar büyülenmiş gibi anlatmaya başlıyorlar bana. İzlesem de onların anlatmasıyla çocuk bakış açısıyla yaklaşmış oluyorum.

Çimlerde oturmalık kısa bir an yakalıyoruz. Çocuklarla kaynaşmak için oyun oynamaya başlıyoruz ve bu esnada grubumda geride duran ve sessiz kalan Yağmur'la konuşuyoruz. Müzik öğretmeni olmak istediğinden bahsediyor ve bir müzik aleti çalmanın hayalini olduğunu dile getiriyor.

Kimya mühendisliğinin oldukça büyük laboratuvarlarında iki saat boyunca farklı deneyler yapıyorlar. Gezdiğimiz her bölümde meslek seçiminde kararsız olanlardan birkaçını kimya mühendisliğine

kaptırıyoruz:)

Akşam yemeğinden sonra yazılımla ilgili bilgi edinirken robot yarıştırmak onlar için eşsiz oluyor. Öyle ki hep orda kalmak istiyorlar. Gece odasına gittiğim çocuklar bir güne nasıl bu kadar çok şey sığdırdıklarına şaşırıyorlar. Bir tanesinin üstünü örtmek için yanına gittiğimde üretimde yaptığı potaya sarılıp uyuduğunu görüyorum. Günümüzde hep kıymet bilinmemesinden ve her şeyin önemini yitirmesinden bahsedilirken gördüğüm manzara beni büyülüyor. Selma'nın yanına geçiyorum oradan. Saçını

örmeleri için iki arkadaşıyla uyumamışken yakalıyorum onları. Kalan örgülerini tamamlayıp uykuya yollarken arkamdan Selma'nın sarılıp sabah ilk sana göstereceğim demesiyle neşelenip usulca gidiyorum.

Güneş ışığının pencerelerinden süzüldüğü saatlerde odalarına girip günaydın nidaları attığımda uykulu uykulu saçlarını açan Selma'ya bakıyorum, halinden memnun. Gün

akarken Koç ve Anadolu Medeniyetleri Müzeleri'ne gidiyoruz. Buralar oldukça ilgilerini çekiyor, en çok da konuşmaya çalıştıkları Japon turistler. İki tarafta birbirine şaşkınlıkla bakarken bizimkiler konuşmayı başlatmaya çalışıyor. Kısa süren diyalog sonunda biraz daha İngilizce çalışmalarını gerektiğini düşünüp rehberi dinlemeye devam ediyorlar.

Akşama doğru yakan top oynamaya çalışıyoruz. Çalışıyoruz diyorum çünkü İlayda ve grubu hep kazanan oluyor.

Gıda Mühendisliğine çocuklar bayılıyor; karamel ve çikolata yapımına şahit olup tadıyorlar. Elif buradaki çikolatalardan kardeşine yapacağını söylüyor bana. Ne olacağına karar veremeyen üç çocuğun da gıda mühendisi olma kararı vermesinin ardından müzelere gidiyoruz. İskelet ve fosillerin gerçek olduğuna inandırmak zor olsa da ikna olup anlatacaklarımızı merakla dinlemeye koyuluyorlar.

Ali Kuşçu Gök Bilim Merkezi bizi yağmurla karşılıyor. Ankara'nın hep güneşli olan havası o gün yerini soğuk ve sağanağa bırakıyor. Çocuklarla biraz ıslansak da sanal uzay turu hava durumunu unutturuyor. Akşam müzik ve eğlence ile hepsi canlanıyor. İlk gündən beri çekingen davranan çocukların bunu kırmalarının mutluluğu tarifsiz.

Gece odasına gittiğim çocuklardan Ayşenur'a o gün de kitap okuyamıyorum ama odasına gittiğimde Zarife'nin ona hikaye okuduğunu görüyorum. Hepsine sarılıp

ayrılıyorum odadan ama gözümdeki yaşın akmasını önlemek zaman alıyor. Birbirleri ile çabucak kaynaşmaları, arkadaş olmaları çok mutlu ediyor beni.

Anıtkabir'e giderken ilk defa görecekları için duydukları heyecan otobüse yayılıyor. Tören başlamadan yanımızda nöbet değişimi olduğunu gördüklerinde pür dikkat bakıyorlar askerlere. Müzeyi gezerken de bu odaklanma devam ediyor.

Eymir'de ise Onat ile konuşuyoruz. Bu bir haftada çok arkadaş edindiğini söylüyor. Ona Rasim de katılıyor ve ekliyor. Aynı okuldan gelen arkadaşlarını burada daha iyi tanıdığını ve anlaştığını anlatıyor. Tek başına olan Elif'in yanına oturduğumda yarın gitmek istemediğini, hep burda kalmak istediğini söylüyor. İleride burada okursa bunun kısmen gerçekleşeceğini söyleyip yanından ayrılıyorum.

Çocuklarla veda ise beklediğimden çok daha zor oluyor.
Bundan sonrasının

ne onlar ne de bizim için
aynı olmadığını farkında,
onları havalimanı ve AŞTİ'ye uğurluyoruz.

Her giden ile biraz daha eksiliyoruz
tamamlanmamak üzere...

Tuğçe Ergen
Gazi-Hukuk 4

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLK YAR web sitesinden kredi kartınızla bağış yapabilirsiniz www.ilk yar.org.tr/nasilyardimerim/kredikarti bağlantısıyla İş Bankası üzerinden güvenle bağışınızı gerçekleştirebilirsiniz.
2. İLK YAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLK YAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına "Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı" yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-
- <https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

3. E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLK YAR'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLK YAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.